

Åbent brev til de danske lovgivere vedr. høringen den 16/5 -2017 ang. udlandsdanskere og tilknytningskravet ved familiesammenføring.

Til rette vedkommende,

Mit navn er Julie, født på Frederiksberg Hospital af en såkaldt pæredansk mor - og med ditto far.

Jeg skal ikke bruge jeres tid på at beskrive min nok ret så gennemsnitlige og helt almindelige danske opvækst.

Det er ikke derfor jeg henvender mig til jer.

Jeg skriver i håbet om at give jer en mulighed for at se bag statistikkerne og de fint udarbejdede rapporter, i håbet om at give jer et indtryk af os, menneskerne bag paragrafferne. Os der bliver direkte berørt af de beslutninger I står for at skulle træffe.

Jeg skriver fordi jeg pludselig er blevet "en af dem".

En af dem jeg tidligere læste om som et nyhedsindslag over morgenkaffen, og med skam at melde havde glemt 10 min efter fordi det ikke lige vedrørte mig eller var ekstraordinært nok til at optage en særlig markant plads i min korttidshukommelse.

En af dem, som er kommet i klemme mellem paragrafferne.

Nu mærker jeg hvordan det er at være "en af dem", alle overvejelserne og bekymringerne, ja alle følelserne.

Følelser man jo ikke kan skrive direkte ind i en lovtekst, men som jo egentlig er essensen af det det hele handler om. Ihvertfald for mig og de nok mange udlandsdanskere der som jeg bliver direkte påvirket heraf.

I mit tilfælde er det følelsen af de facto at blive lukket ude af mit eget hjem som følge af bortskaffelsen af den famøse 26års regel og det nu altafgørende tilknytningskrav som i nuværende form gør det praktisk umuligt for mig at vende hjem med min familie som en intakt enhed efter en årrække i udlandet.

Inden jeg fortsætter vil jeg nævne at jeg først for ganske nyligt er startet på de praktiske forberedelser til vores vej hjem, omend den mentale proces nok har været længe undervejs. Jeg troede naivt nok at vi med mig som 'pæredansker' altid havde Danmark som en mulighed for os forudsat at vi selvfølgelig kunne fremvise at vi er fornuftige voksne mennesker der kan tage vare på os selv, vores økonomi etc.

Men efter at have læst diverse vejledninger, praksisnotater osv er jeg desværre nok lige så naiv når jeg håber at kunne finde vores 'smutvej' til Danmark.

Erkendelsen af at mit fædreland nok er lukket land for mig og min familie medmindre vi i realiteten vælger at efterlade min mand har ramt som et slag i ansigtet og det fylder stort set hvert eneste vågne øjeblik.

Den nylige sag om astrofysikeren Uffe Hellsten og hans familie, der som de første blev ramt af tilknytningskravet gør bestemt ikke bekymringen mindre.

Og Uffe står bestemt ikke alene, alle vi danskere der for en årrække har bosat os udenfor rigets grænser og har fundet kærligheden undervejs befinder os i samme båd.

Jeg vil ikke påstå at jeg ikke også føler en tilknytning til det land der de sidste mange år har dannet rammen om mit liv. Det land hvor jeg for 14 år siden mødte en fantastisk mand (med tyrkisk statsborgerskab), med hvem jeg siden har fået 2 fantastiske børn (med dobbelt statsborgerskab). Jeg vil hverken gøre mit liv bedre eller værre end det er. Jeg har og har haft et dejligt liv her i Tyrkiet, præcis som jeg havde et dejligt liv i Danmark. Jeg har fået opbygget et godt, lokalt og internationalt netværk her (hvori jeg også kan konstatere at jeg som dansk statsborger er den eneste 'ex-pat' der står med en problemstilling om at kunne få min mand med hjem), og jeg har samtidig bibeholdt mit særdeles fantastiske netværk i Danmark. Jeg har gjort en indsats for at integrere mig i mine nye omgivelser og knytte bånd hertil, præcis som vi med rette forventer at udlændinge der kommer til Danmark vil gøre det.

Gør det at jeg føler mig mindre knyttet til Danmark, det land jeg er født og opvokset i? Føler mig og opfører mig mindre dansk?

Nej, tværtimod! På dagsbasis bliver jeg med mit lyse hår og blå øjne mødt med spørgsmålet: hvor er du fra? - Og jeg forklarer og fortæller om mit hjemland, om MIT Danmark. Dagligt forholder jeg mig til Danmark og det at være dansk. Det er en del af mig. At være dansker er et af de labels jeg bruger til at beskrive mig selv overfor fremmede, men vigtigst af alt er det en følelse af min identitet.

Udover at være dansk og "en af dem" er jeg som nævnt også mor, hvilket gør at jeg og min mand, som alle ansvarlige forældre løbende skal tage stilling til hvad der tjener vores børn bedst i det lange løb og hvad der udstyrer dem med de bedste kort på hånden til en forhåbentlig strålende fremtid.

Og jeg ønsker for mine børn at de får alle de muligheder, jeg som dansk statsborger selv har været privilegeret nok til at vokse op med som en selvfølge.

Som barn født i udlandet med dobbelt statsborgerskab, skal man ansøge om at beholde det danske statsborgerskab som voksen, og i mange tilfælde har det vist sig kun at være en garanti at kunne få lov til hvis man har boet et antal år i Danmark.

Så udover et personligt ønske om igen at bo hjemme, er det også den eneste måde jeg sikrer mine børn deres ene halvdel af deres identitet, og ikke bare satser.

Men hvad så, hvis jeg nu ikke lige finder vores 'smutvej' hjem til Danmark? Hvad skal vores valg så være: satset på at det nok går alligevel hvis vi vælger at blive her for at kunne være sammen som en familie eller satse på at børnene (og vi selv) ikke blive for påvirkede af at være adskilt i lange perioder om året hvis vi "vælger" at efterlade ham og flytte til Danmark alligevel?

Som mor og hustru føles det ærligt talt som et valg mellem pest eller kolera -for hvilke børn har godt af at blive adskilt fra den ene forælder med eneste begrundelse at sådan er loven? - Og hvordan forklarer man lige at det er til deres eget bedste? For det er det jo ikke helt!

Inden man måske fristes til at komme med et helt igennem politisk korrekt svar ala 'vi forstår frustrationen, men det er desværre den bedste løsning indtil videre som er lovmedholdig' beder jeg jer huske på alle os danskere hvis hverdag, følelser og ønsker for en stund helt og holdent er lagt i jeres hænder.

For hvis I som lovgivende forsamling ikke kan stille noget op med et, ja undskyld, egentlig helt absurd hul i lovgivningen, hvem kan så?

I vores personlige tilfælde er vores håb og plan for den nærmeste fremtid at jeg søger ind på den netbaserede uddannelse til folkeskolelærer med studiestart 2017. Vi flytter (forhåbentlig som en samlet familie eller ihvertfald kun adskilt for en kort bemærkning) til Danmark i sommeren 2018 hvor børnene har fået afsluttet børnehaven og grundskoleforløb. Sideløbende med studie arbejder jeg så meget som muligt, mens min norsktalende mand forhåbentlig hurtigt får etableret sig på arbejdsmarkedet i Danmark. Vi har absolut ingen intentioner om at skulle trække på det danske samfund, men ser tværtimod frem til at yde vores og vise os som den styrke mange udlandsdanskere kan byde ind med, med alle vores kompetencer som sprog, internationale netværk og erfaringer høstet ved at leve i en anden kultur.

Disse planer kombineret med vores opsparing skulle gerne betyde at vi er fuldt selvforsørgende og i stand til at leve op til samtlige andre krav for at min mand vil kunne få ophold i Danmark og leve et ganske almindeligt familieliv i Danmark.

Desværre vil vores også ret så almindelige indkomster (selv efter endt uddannelse) ikke kunne leve op til den mindre "direktørløn" på 408.000 kr der lægges op til kan fungere som katteløn for enkelte højtlønnede udlandsdanskere, og en sådan lempelse vil derfor ikke hjælpe mig (og de fleste andre udlandsdanskere). Derudover har jeg svært ved at se rimeligheden i at en til eksempel højtlønnede direktør skulle have mere ret til sit hjemland end fx en middellønnet folkeskolelærer.

Personligt vil jeg jo mene at jeg og min mand kan være til lige så stor gavn for Danmark uanset om vi har råd til at køre en Renault Clio eller en Maseratti.

Jeg kan derfor fuldt ud tilslutte mig det høringssvar af 7.3.2017 som Danes WorldWide har udarbejdet til jer, og håber I vil følge de forslag de her fremstiller samt de lignende anbefalinger Ægteskab Uden Grænser fremsætter i deres høringssvar af 7.3.2017 .

Dette var en del af min historie. Alle vi danskere i udlandet har jo vidt forskellige baggrunde og livshistorier med i bagagen, men fælles har vi nok alle ønsket om muligheden for at kunne vende hjem uden at skulle splitte vores familie ad.

Jeg håber derfor inderligt at I i nærmeste fremtid vil kunne formulere en lovtekst der kan erstatte 26års reglen og tager hensyn til alle danske statsborgere der ønsker at vende hjem og yde deres til Danmark.

Tak for opmærksomheden.

Med venlig hilsen,
Julie Mejl-Dincer

Kort om mig/os:

Født 1983 på Frederiksberg. Rejste i et sabbatår i 2003 som guide til Tyrkiet. Blev her stormende forelsket og siden gift med Selami Dinçer. Selami taler qua sin opvækst i Norge og sin senere karriere indenfor turismen flydende skandinavisk. Han er pt ansat som områdechef og arbejder tæt sammen med det skandinaviske ThomasCook (herunder Spies). Derudover færdiguddannet som

bygningsingeniør.

Sammen forældre til Lara 4år og Noah 8år.

Bosat i Bodrum-Tyrkiet.

Håber at kunne vende hjem og bosætte sig i Danmark.